

En laat ik nu net tusschen hen in, in me tuintje aan 't wieden zijn geweest."

Ik prevel de conclusie, die hier op z'n plaats is: „Niks als jaloezie, Door, omdat jij zoo'n braaf leven hebt gehad." Nu zegt spraakzame Door niets en wat moet ze ook zeggen: ze is het er zoo gloeiend, zoo meer als verbazend mee eens. Ze zit steeds met gevouwen handen; over 't oud gelaat ligt een vredige glans.

Ik was er zoo in, in dit verhaal, pas op straat bedenk ik: Oudejaarsavond, vanavond hoor ik de schepen. Ze liggen onbewegelijk stil in de rij. Precies middernacht toet-toet. Wees welkom Nieuwjaar. En morgen gaan die schepen weer avonturen, glijden hun vaantjes langs mijn huis. 't Doet me zoo aan, 't telkens in mijn leven terugkerend schepenmotief, 't doet me zoo aan.

Nog even een enkele Oudejaarsgedachte voor Door.

Nog hoevele oude jaren, Door, oude stakkerd; voor jou, Door, nog hoevele malen een oud jaar?
